

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 613

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 17 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 202 din 3 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	2-4
Decizia nr. 386 din 5 iunie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României	5-12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
498. — Hotărâre privind trecerea unei părți dintr-un bun imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Dâmbovița în administrarea Secretariatului de Stat pentru Culte și folosința gratuită a Arhiepiscopiei Târgoviștei	13-14
500. — Hotărâre privind modificarea anexei nr. 8 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, precum și transmiterea unor imobile proprietate publică a statului din administrarea Ministerului Educației Naționale — Universitatea din Craiova în administrarea Ministerului Transporturilor, în vederea realizării de către Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. a obiectivului de investiție „Varianta de ocolire a municipiului Caracal”	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 202

din 3 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Nicușor Daniel Constantinescu în Dosarul nr. 6.854/2/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.245D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorul excepției a depus o cerere de judecată în lipsă.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se susține că legiuitorul a avut în vedere, cu precădere, respectarea îndatoririlor legale, specifice funcției publice, și care, de altfel, formează categoria îndatoririlor de serviciu. Se arată că textul criticat reglementează o obligație de a face și o obligație de a nu face, în privința celei dintâi legiuitorul prevăzând și exigențele pe care funcționarul public trebuie să le îndeplinească, respectiv profesionalism, legalitate și imparțialitate. Cu privire la obligația de a nu face, legiuitorul nu a reglementat, în mod expres, faptele de la care funcționarul public trebuie să se abțină, putând fi, astfel, avută în vedere orice faptă și nicio limitare a prejudiciului provocat prin faptele sale, intrând sub incidența dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 atât prejudiciile materiale, cât și cele morale. Pentru aceste motive se susține că textul criticat este reglementat în termeni clari și preciși, fiind îndeplinite condițiile de calitate a legii. Se arată, totodată, că neconstituționalitatea prevederilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 este dedusă din aplicarea concretă a acestora în cauza în cadrul căreia a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.854/2/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici**, într-o

cauză având ca obiect soluționarea unor apeluri împotriva unei sentințe penale de condamnare, prin care, în sarcina autorului excepției, a fost reținută infracțiunea de abuz în serviciu, sentință în a cărei motivare se face trimitere la încălcarea obligațiilor prevăzute la art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, ca temei al săvârșirii infracțiunii reglementate la art. 297 din Codul penal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul criticat contravine prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție și, în subsidiar, dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție, atunci când acestea sunt invocate ca „suport” pentru infracțiunea de abuz în serviciu. Se arată că textul criticat, pe de o parte, nu permite funcționarilor publici să îi anticipeze efectele și să își adapteze conduita profesională la exigențele sale, iar, pe de altă parte, impune un anumit tip de comportament, nedefinit ca cerințe și dimensiune, a cărui nerespectare duce la aplicarea prevederilor art. 297 din Codul penal. Se susține că dispozițiile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 sunt cu atât mai lipsite de claritate, cu cât enumeră mai multe obligații, care trebuie îndeplinite cumulativ, iar, neîndeplinirea uneia dintre condițiile prevăzute prin textul criticat atrage aplicarea uneia dintre prevederile art. 246 din Codul penal din 1969, art. 297 din Codul penal sau ale art. 13² din Legea nr. 78/2000. Se arată că art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 descrie fapta unui funcționar public pasibil de a săvârși infracțiunea de abuz în serviciu, deoarece, fiind lipsit de profesionalism, nefiind imparțial și neadoptând o atitudine pasivă, intenționează să producă un prejudiciu prin activitatea sa, prevăzând, așadar, că acest rezultat se va produce, fără ca, în schimbul atitudinii sale abuzive, defectuoase, să se prefigureze un beneficiu al său sau al altuia. Prin urmare, se susține că, prin redactarea neclară a textului criticat, acesta poate fi aplicat unui funcționar public dezinteresat, care prevede că va săvârși o infracțiune de abuz în serviciu, pentru că se află în una dintre situațiile anterior menționate, și acceptă că va produce un rezultat prejudiciabil, fără a cunoaște întinderea acestui rezultat și fără a ști cum să se comporte pentru a fi apreciat ca fiind profesionist și imparțial, funcționar care riscă, în acest fel, ani grei de închisoare, doar din dorința de a rămâne în funcția pe care o deține. Se arată că o astfel de interpretare duce la aplicarea pedepsei penale a închisorii, prevăzută pentru infracțiunea de abuz în serviciu, unor funcționari publici cărora li se reproșează lipsa de profesionalism, imparțialitatea, pasivitatea sau o atitudine mult prea activă, fără, însă, ca aceste acțiuni sau omisiuni să conțină o rezoluție infracțională. De asemenea este invocată interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 în coroborare cu Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, paragraful 61, prin care Curtea Constituțională a statuat că elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu trebuie să rezulte din norma primară ce reglementează infracțiunea săvârșită și nu din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. Se mai susține că, pentru motivele anterior menționate, textul criticat creează discriminare între anumiți funcționari publici, în sarcina cărora procurorii sau instanțele de judecată rețin săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, ca

urmare a neîndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, și alți funcționari publici, care, aflându-se în aceeași situație, nu sunt condamnați pentru săvârșirea unei infracțiuni. Se susține că, potrivit reglementării criticate, aceeași faptă a unui funcționar public poate fi apreciată ca abatere disciplinară, neglijență în serviciu sau abuz în serviciu, fără a exista criterii obiective de diferențiere între acestea. Se face trimitere la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 573 din 3 mai 2011, nr. 196 din 4 aprilie 2013, nr. 166 din 17 martie 2015 și nr. 553 din 16 iulie 2015, prin care instanța de contencios constituțional a statuat cu privire la standardele de calitate a legii. De asemenea se face referire la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textul criticat, statuând asupra unei îndatoriri cu caracter general a funcționarilor publici de a-și îndeplini atribuțiile de serviciu cu imparțialitate, profesionalism și în conformitate cu legea, precum și de a se abține de la orice faptă cauzatoare de prejudicii, nu este de natură a încălca dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. Se susține, însă, că autorul nu invocă adevărate vicii de neconstituționalitate, derivate din redactarea inexactă a dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, ci susține că lipsa de claritate, precizie și previzibilitate provine dintr-o eventuală invocare a încălcării obligației reglementate prin textul criticat în scopul reținerii săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu. Prin urmare, se apreciază că autorul excepției deduce neconstituționalitatea textului criticat din felul în care acesta a fost aplicat în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, aspect ce excedează competenței instanței de contencios constituțional. Mai mult, se susține că neconstituționalitatea textului criticat este argumentată prin compararea acestuia cu alte dispoziții legale, aspect ce face aplicabilă, în prezenta cauză, *mutatis mutandis*, Decizia Curții Constituționale nr. 537 din 15 octombrie 2014. Se mai arată că invocarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, prin raportare la art. 21 alin. (3) din Constituție, nu este pertinentă, având în vedere natura normei criticate și faptul că dreptul la un proces echitabil poate fi asigurat prin dispoziții de drept procesual penal.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Se arată, în acest sens, că autorul argumentează neconstituționalitatea textului criticat prin raportare la prevederile art. 297 din Codul penal. Or, conform dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și celor statuate de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 254 din 5 mai 2016, astfel de excepții sunt respinse ca inadmisibile.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 sunt constituționale. Se susține că textul criticat este clar, precis și previzibil, fiind în acord cu standardele de calitate a legii, așa cum ele au fost stabilite prin jurisprudența Curții Constituționale și prin cea a Curții Europene a Drepturilor Omului. Se face trimitere la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 5 ianuarie 2000 și 8 iulie 2008, pronunțate în cauzele *Beyeler împotriva Italiei*, paragraful 109, și *Fener Rum Patrikligi împotriva Turciei*, paragraful 70. Se arată, totodată, că prevederile art. 21 alin. (3) nu sunt aplicabile

în prezenta cauză, întrucât textul criticat reprezintă o normă de drept substanțial, și nu de drept procedural.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, potrivit căroră: *„Funcționarii publici au obligația să își îndeplinească cu profesionalism, imparțialitate și în conformitate cu legea îndatoririle de serviciu și să se abțină de la orice faptă care ar putea aduce prejudicii persoanelor fizice sau juridice ori prestigiului corpului funcționarilor publici”*.

13. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legii, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, ce reglementează infracțiunea de abuz în serviciu, sunt constituționale, în măsura în care prin sintagma *„îndeplinește în mod defectuos”* din cuprinsul acestora se înțelege *„îndeplinește prin încălcarea legii”*.

15. Prin decizia anterior menționată, paragraful 64, Curtea a reținut că neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act din categoria celor care intră în atribuțiile de serviciu ale funcționarului public, în vederea reținerii infracțiunii de abuz în serviciu, trebuie să se raporteze la atribuții prevăzute într-un act normativ cu putere de lege. De asemenea, ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016, infracțiunea de abuz în serviciu a devenit o incriminare subsidiară, aplicabilă în situația în care nu există o dispoziție legală distinctă, care să incrimineze încălcarea de către funcționarul public a respectivelor obligații legale. Totodată, prin aceeași decizie, paragraful 85, instanța de contencios constituțional a reținut că o *„vătămare a drepturilor sau intereselor legitime”* presupune afectarea, lezarea unei persoane fizice sau juridice în dorința/preocuparea acesteia de a-și satisface un drept/interes ocrotit de lege. În acest context s-a constatat că vătămarea intereselor legale ale unei persoane presupune orice încălcare, orice atingere, fie ea fizică, morală sau materială, adusă intereselor protejate de Constituție și de legile în vigoare, potrivit Declarației Universale a Drepturilor Omului. Așadar, Curtea a reținut că gama intereselor (dorința de a satisface anumite nevoi, preocuparea de a obține un avantaj etc.) la care face referire textul legal este foarte largă, ea incluzând toate posibilitățile de manifestare ale persoanei potrivit cu interesele generale ale societății pe care legea i le recunoaște și i le

garantează. Cu același prilej, Curtea a reținut, însă, că **este totuși necesar ca fapta săvârșită de funcționarul public să prezinte o anumită gravitate, pentru a putea fi încadrată potrivit dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, ce incriminează infracțiunea de abuz în serviciu. S-a arătat, în acest sens, că, în caz contrar, neexistând gradul de pericol social al unei infracțiuni, fapta atrage, după caz, numai răspunderea administrativă sau disciplinară.**

16. Având în vedere considerentele mai sus arătate, Curtea constată că **reținerea săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu presupune** nu doar neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă de către un funcționar public a atribuțiilor sale de serviciu, reglementate prin legi sau acte normative de nivelul legii, **ci și îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute în ipoteza normei de incriminare**, așa cum acestea au fost analizate în considerentele Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016. Așa fiind, faptele de abuz în serviciu trebuie să cauzeze o pagubă sau o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice, să fie săvârșite cu intenție directă sau indirectă și să prezinte un anumit grad de pericol pentru valorile sociale ocrotite prin normele juridice de incriminare a abuzului în serviciu, de natură a atrage răspunderea penală a funcționarului public, și nu angajarea altei forme de răspundere juridică.

17. În acest sens, prin aceeași decizie, mai sus citată, paragraful 80, Curtea a reținut că sarcina aplicării principiului „ultima ratio” revine, pe de-o parte, legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea. Astfel, Curtea a apreciat că responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind abuzul în serviciu ține atât de autoritatea legiuitoare primară/delegată (Parlament/Guvern), cât și de organele judiciare — Ministerul Public și instanțele judecătorești —, indiferent dacă subiectul activ este acuzat conform unor reguli speciale de acuzare sau unor proceduri penale ordinare.

18. În realitate, textul criticat prevede o obligație cu caracter general, a funcționarilor publici, de a-și îndeplini îndatoririle de serviciu cu profesionalism, imparțialitate și în conformitate cu legea, precum și obligația acestora de a se abține de la orice faptă prin care ar putea crea prejudicii persoanelor fizice sau juridice, sau care ar aduce atingere prestigiului funcției publice cu care au fost învestiți. Această obligație este reglementată în vederea asigurării îndeplinirii de către funcționarii publici, cu corectitudine, profesionalism și probitate, a atribuțiilor ce le revin.

19. Așa fiind, o normă juridică din cuprinsul unui act normativ de nivelul legii, care prevede obligații ale funcționarilor publici, cum este și cea de la art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, criticată de autorul excepției, nu poate fi exclusă *de plano* din sfera mecanismului juridic mai sus arătat, ce are ca rezultat reținerea săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, dar nici nu poate fi inclusă, de principiu, în aceasta, încadrarea unei fapte drept infracțiune de abuz în serviciu urmând a fi făcută, prin raportare la o asemenea reglementare, de către organele judiciare, în fiecare caz concret, în funcție de condițiile săvârșirii ei și de gravitatea urmărilor produse.

20. Pentru aceste motive, Curtea reține că dispozițiile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 nu pot constitui *per se* un „suport” al infracțiunii de abuz în serviciu, așa cum le denumește autorul excepției, ci potențiale prevederi de raportare a normelor ce reglementează infracțiunea anterior menționată, condamnarea unei persoane, ca urmare a încălcării lor, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu urmând a se materializa în urma constatării de către organele judiciare, *in concreto*, a îndeplinirii condițiilor mai sus analizate.

21. Toate aceste aspecte sunt valabile, atât pentru prevederile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, cât și pentru toate actele normative de nivelul legii ce reglementează obligații ale funcționarilor publici, fără, însă, ca, în acest fel, să fie încălcate standardele de calitate a legii, prevăzute la art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. Aceasta întrucât lăsarea la latitudinea organelor judiciare a aprecierii referitoare la întrunirea elementelor constitutive ale unei infracțiuni, în general, și a infracțiunii de abuz în serviciu, în special, așa cum aceste elemente constitutive au fost circumstanțiate printr-o decizie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, nu este de natură a conferi un caracter neclar, imprecis sau imprevizibil dispozițiilor legale ce urmează a fi astfel interpretate și aplicate.

22. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textul criticat, a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție, Curtea constată că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât dispozițiile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 reglementează obligații ale funcționarilor publici, iar dreptul la un proces echitabil este un drept fundamental ce poate fi asigurat prin norme de drept procesual. Pentru aceleași motive, Curtea reține că nu sunt aplicabile, în prezenta cauză, nici prevederile art. 124 din Constituție, deoarece acestea reglementează cu privire la înfăptuirea justiției.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicușor Daniel Constantinescu în Dosarul nr. 6.854/2/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 386

din 5 iunie 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, obiecție formulată de Președintele României în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Sesizarea de neconstituționalitate a fost transmisă cu Adresa nr. CP1/687/26 aprilie 2018, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.153/26 aprilie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 610A/2018.

3. La termenul de judecată fixat pentru data de 23 mai 2018, Curtea, având în vedere cererea de amânare a deschiderii dezbaterilor, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, acordarea unui nou termen de judecată pentru data de 5 iunie 2018, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

4. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată că legea contestată, prin care Regia Autonomă „Monitorul Oficial” este trecută de sub autoritatea Guvernului sub autoritatea Camerei Deputaților, încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5), ale art. 61 coroborate cu cele ale art. 64 alin. (1) și (2), ale art. 78, art. 79, art. 100 alin. (1), art. 108 alin. (1), (2) și (4), art. 115 alin. (4), precum și pe cele ale art. 147 alin. (4) din Constituție.

5. Schimbarea autorității executive de tutelă cu una legislativă este transpusă tehnic-legislativ prin substituirea sistematică a cuvântului „Guvern” cu sintagma „Camera Deputaților”, fără a se ține cont de diferența de natură juridică dintre cele două, ceea ce conduce, în opinia autorului sesizării, la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) și ale art. 64 alin. (1) și (2). Se susține că această schimbare este doar la nivel declarativ, deoarece legea nu prevede expres atribuții distincte ale Camerei Deputaților, prin care aceasta să își exercite în concret calitatea de autoritate publică tutelară, astfel că, în realitate, autoritatea asupra Regiei Autonome „Monitorul Oficial” se exercită fie de către secretarul general al Camerei Deputaților, fie de către Biroul permanent al acesteia. În acest sens, art. 1 pct. 9 din legea examinată stabilește că Biroul permanent al Camerei Deputaților are competența de a stabili tarifele de publicare a actelor în Monitorul Oficial al României,

tarife ce se constituie într-un element ce ține de funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, activitate asupra căreia Camera Deputaților nu exercită niciun fel de control. Totodată, conform art. 11 din legea criticată, secretarul general al Camerei Deputaților are competența numirii consiliului de administrație, în cadrul căruia desemnează un reprezentant propriu, iar în stabilirea componenței consiliului de administrație, Camera Deputaților nu are niciun drept de decizie. Se conchide că dispozițiile legii supuse controlului sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind, pe de o parte, antinomice și, pe de altă parte, imprevizibile și neclare, având în vedere și faptul că acestea nu dispun cu privire la situația mandatelor membrilor actualului consiliu de administrație și că prevăd un termen de 7 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi în care, prin hotărâre a Guvernului, se aprobă organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial”.

6. Neclaritatea legii se raportează și la faptul că aceasta nu conține excepții exprese de la aplicarea reglementărilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice și nici prevederi referitoare la diferite elemente ce configurează, potrivit acestei ordonanțe de urgență, raporturile dintre autoritatea publică tutelară și regiile autonome.

7. Contradicția legii examinate față de prevederile art. 61 coroborate cu cele ale art. 64 alin. (1) și (2) din Constituție este evidențiată tot prin raportare la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011, care permit ca autoritatea tutelară să fie exercitată prin intermediul structurilor interne proprii. Or, textele constituționale anterior menționate impun ca prerogativele/atribuțiile stabilite prin Constituție sau prin lege Parlamentului ori uneia dintre Camerele sale să nu poată fi exercitate în numele lor, prin reprezentare, de către organe interne de conducere sau de lucru. Din această perspectivă se apreciază că autoritatea Camerei Deputaților asupra Regiei Autonome „Monitorul Oficial” nu poate fi exercitată prin delegarea acesteia către Biroul permanent sau către secretarul său general, întrucât, potrivit Constituției, niciun alt organism sau persoană nu se poate substitui voinței unei Camere a Parlamentului României, ce se exprimă întotdeauna prin vot.

8. O altă critică de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 1 pct. 4 din legea examinată, prin care se modifică art. 12 din Legea nr. 202/1998, arătându-se că sunt lipsite de claritate și predictibilitate deoarece, deși instituie o aparentă obligație a secretarului general al Camerei Deputaților de a transmite actele spre publicare, în realitate, o lasă exclusiv la latitudinea acestuia, de vreme ce nu există în cuprinsul legii nicio mențiune care să prevadă un termen cert pentru îndeplinirea acestei obligații.

9. De asemenea, dispozițiile legale ale art. 1 pct. 6, potrivit cărora retragerea actelor de la publicare este supusă „încuviințării secretarului general” încalcă principiul separației și echilibrului în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție,

deoarece este de neconceput ca voința unui înalt funcționar public să înfrângă voința autorității publice emitente a actului a cărui retragere de la publicare se solicită. În plus, în privința actelor administrative, atât dispozițiile art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cât și literatura juridică de specialitate și jurisprudența în materie recunosc principiul revocabilității acestora în activitatea autorităților publice, atât timp cât actul nu a intrat în circuitul civil și nu a produs efecte juridice. Prin urmare, textul de lege menționat afectează, din această perspectivă, inclusiv principiile legalității și al securității raporturilor juridice, statuate de art. 1 alin. (5) din Constituție.

10. **Articolul I pct. 7** din legea criticată modifică art. 16 din Legea nr. 202/1998, în sensul că „*Republicarea actelor normative se face cu aprobarea secretarului general al Camerei Deputaților, pe baza avizului prealabil al Consiliului Legislativ.*” Or, așa cum se arată în cuprinsul art. 70 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicarea este un eveniment legislativ ce se realizează prin efectul și în aplicarea legii, în termen de cel mult 45 de zile de la data publicării actului care a dispus această măsură, astfel că republicarea nu poate fi condiționată de voința unui înalt funcționar public care ar putea în acest mod să înfrângă voința legiuitorului, precum și a celorlalte autorități publice implicate în procedura de republicare. Prin urmare, se afirmă nerespectarea art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție.

11. Procedura rectificării, astfel cum este prevăzută la **art. I pct. 8** din legea examinată, prin care se modifică alin. (1) al art. 17 din Legea nr. 202/1998, contravine, în opinia autorului sesizării, dispozițiilor art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 79 din Constituție, deoarece, contrar prevederilor art. 71 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, exclude avizul Consiliului Legislativ, ceea ce este de natură să afecteze inclusiv rolul constituțional al acestei instituții fundamentale.

12. Dispozițiile **art. I pct. 9** din legea criticată încalcă prevederile art. 64 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece atribuie Biroului permanent al Camerei Deputaților prerogativa de a aproba anual tarifele aplicate publicării actelor în Monitorul Oficial al României, însă hotărârile pe care biroul le poate adopta, în calitatea sa de organ de conducere internă, privesc, potrivit regulamentului, fie activitatea internă a Camerei Deputaților, fie relația cu alte instituții publice. Însă, în acest din urmă caz, respectivele hotărâri pot fi emise doar în exercitarea prerogativelor constituționale ale acestei Camere. Prin urmare, aprobarea tarifelor de publicare prin hotărâre a Biroului permanent al Camerei Deputaților reprezintă o competență nouă a acestuia, care însă excedează rolului pe care acesta îl are în organizarea internă a fiecărei Camere a Parlamentului. Se mai arată că, față de formă anterioară a Legii nr. 202/1998, potrivit căreia Regia Autonomă „Monitorul Oficial” se afla sub autoritatea Camerei Deputaților, prezenta lege modificatoare nu mai conține dispoziția conform căreia hotărârea Biroului permanent al Camerei Deputaților, de stabilire a acestor tarife, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, așa cum, și în prezent, hotărârea de Guvern prin care se aprobă anual tarifele în discuție, se publică în Monitorul Oficial al României. În lipsa instituirii obligației de publicare a acestei hotărâri a Biroului permanent al Camerei Deputaților apar reale probleme sub aspectul transparenței și al opozabilității actului normativ față de terți, al efectelor sale juridice și al exercitării controlului judecătoresc. Neclaritatea normei criticate atât sub aspectul publicității, cât și al modalității de stabilire a tarifelor contravine exigențelor de calitate a legii impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, astfel cum au fost dezvoltate în jurisprudența Curții.

13. De asemenea, sintagma „*cheltuielile determinate de publicarea actelor în Monitorul Oficial al României se suportă de către emitent*”, cuprinsă în aceleași dispoziții ale art. I pct. 9, încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin raportare la cele ale art. 78, art. 100 alin. (1), art. 108 alin. (4), art. 115 alin. (4) și ale art. 147 alin. (4) din aceasta, texte ce impun publicarea în Monitorul Oficial al României a anumitor acte emise de unele autorități publice constituționale (Parlament, Președintele României, Guvern, Curtea Constituțională), fără condiționarea achitării unui tarif. Deoarece nepublicarea atrage sancțiunea inexistenței acestor acte normative, condiționarea achitării unor tarife pentru realizarea serviciului public de publicare în Monitorul Oficial al României a unor acte ce reprezintă materializarea prerogativelor constituționale ale respectivelor autorități publice este contrară prevederilor art. 1 alin. (4) și (5) din Legea fundamentală.

14. Argumentele anterior menționate, referitoare la lipsa competenței organelor interne de conducere ale Camerelor Parlamentului de a emite acte opozabile *erga omnes*, precum și la publicitatea acestora sunt aplicabile, în mod corespunzător, și dispozițiilor **art. I pct. 11** din lege, ce modifică art. 22 din Legea nr. 202/1998, care prevăd competența secretarului general al Camerei Deputaților de a emite ordin prin care se stabilește procedura publicării în părțile I—VII, procedura republicării și a rectificării, precum și cea a publicării unor acte normative în numere speciale, cu tiraj limitat. Potrivit art. 251 alin. (1) și (4) din Regulamentul Camerei Deputaților, secretarul general conduce personalul din serviciile acestui for legislativ și numai în îndeplinirea acestor atribuții emite ordine, în privința cărora nu există obligația legală a publicării în Monitorul Oficial al României. În plus, procedurile mai sus enumerate nu se rezumă la simple chestiuni administrative, ci presupun reglementarea relațiilor dintre autoritățile publice implicate în aceste proceduri, astfel că vizează organizarea executării legii. Or, potrivit art. 108 din Constituție, numai Guvernul este competent să emită acte în organizarea legii.

15. Dispozițiile **art. II** din legea examinată prevăd atribuția secretarului general al Camerei Deputaților ca, în 3 zile de la intrarea în vigoare a actului normativ, să numească, prin ordin, Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”. Prin excepție de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011, acesta este compus din 9 membri, unul dintre aceștia fiind, în mod obligatoriu, un reprezentant al secretarului general al Camerei Deputaților. Acest text ridică probleme de constituționalitate sub aspectul respectării art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece, din modul său de redactare, rezultă că excepția instituită vizează exclusiv numărul membrilor ce compun Consiliul de administrație (9 în loc de 3—7 membri, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011), ceea ce înseamnă că rămân aplicabile regulile de numire, de către autoritatea publică tutelară, pe baza unor criterii de selecție și potrivit unei proceduri prealabile determinate, pe care însă legea examinată nu le reglementează. Intervenția legislativă criticată perpetuează soluția cuprinsă la art. 12 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, text ce a fost, însă, abrogat în mod expres prin art. 65 din ordonanța de urgență menționată.

16. În plus, se apreciază că secretarul general al Camerei Deputaților nu se poate substitui autorității publice tutelare (Camera Deputaților) în ceea ce privește exercitarea atribuțiilor acesteia și nu poate avea propriul reprezentant în consiliul de administrație, deoarece s-ar încălca art. 1 alin. (5) coroborat cu art. 64 alin. (1) și (2) din Constituție. Funcția de secretar general

al Camerei Deputaților este, potrivit Legii nr. 7/2006, o funcție publică parlamentară corespunzătoare înalților funcționari publici. Chiar și în ipoteza în care art. II din legea criticată instituie o derogare implicit de la cadrul general privind exercitarea funcțiilor publice, legea dedusă controlului nu permite identificarea criteriilor și condițiilor pe care ar trebui să le îndeplinească reprezentantul secretarului general în Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”. Acest reprezentant, făcând parte din personalul din serviciile Camerei Deputaților, poate să aparțină fie categoriei funcționarilor publici parlamentari, fie personalului contractual. Or, în lipsa unei prevederi exprese care să dispună cu privire la calitatea secretarului general al Camerei Deputaților de reprezentant legal al acesteia în relațiile cu terții, rezultă că persoana desemnată în calitate de reprezentant al acesteia este, în realitate, un submandatar al secretarului general și ar putea fi un funcționar public parlamentar, ceea ce contravine însă prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, potrivit cărora funcționarii publici parlamentari nu pot fi mandatar ai unor persoane în ceea ce privește efectuarea unor acte în legătură cu funcția publică pe care o exercită, deoarece ar fi susceptibili de incompatibilitate.

17. **Articolul III** din legea supusă controlului de constituționalitate prevede soluția aprobării prin hotărâre a Guvernului, în termen de 7 zile de la intrarea în vigoare a legii, a organizării și funcționării Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, concomitent cu abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 358/1991 privind înființarea și organizarea acestei entități. Acest text contravine prevederilor art. 1 alin. (4) coroborate cu cele ale art. 108 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât legiuitorul dispune în domeniul propriu de apreciere a altei autorități, respectiv a Guvernului, care are deplină competență de a decide dacă în vederea organizării executării legii criticate se impune emiterea unui nou act, cu consecința abrogării celui anterior sau doar modificarea și completarea celui existent.

18. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

19. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază, în punctul de vedere transmis, că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

20. Cu privire la susținerile autorului sesizării, potrivit cărora Regia Autonomă „Monitorul Oficial” este trecută doar la nivel declarativ sub autoritatea Camerei Deputaților, deoarece, în concret, aceasta se exercită de către secretarul general al Camerei Deputaților și de către Biroul permanent al Camerei Deputaților, astfel cum rezultă din criticile formulate cu privire la prevederile art. I pct. 1, precum și față de afirmațiile conform cărora atribuțiile Camerei Deputaților nu se pot exercita de către Biroul permanent sau de către secretarul său general, susținute în sensul neconstituționalității prevederilor art. I pct. 1, 6, 7, 8 și 9, art. II și ale art. III din legea examinată, se arată că acestea nu pot fi reținute.

21. Potrivit art. 251 din Regulamentul Camerei Deputaților, secretarul general al Camerei Deputaților este ordonator principal de credite și conduce personalul Serviciilor Camerei Deputaților. Acesta este numit și eliberat din funcție de către Camera Deputaților, la propunerea Biroului permanent al Camerei, cu consultarea Comitetului liderilor grupurilor parlamentare. Conform art. 1 din Regulamentul de organizare și funcționare a Serviciilor Camerei Deputaților, activitatea

serviciilor Camerei Deputaților are ca scop îndeplinirea funcțiilor și sarcinilor Camerei Deputaților, fiind condusă de secretarul general al Camerei Deputaților. Potrivit art. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare, precum și art. 32 alin. (1) lit. r) din Regulamentul Camerei Deputaților, Biroul permanent al Camerei Deputaților conduce și controlează serviciile Camerei Deputaților, concluzia definind-o art. 21 din Regulamentul de organizare și funcționare, potrivit căruia secretarul general al Camerei Deputaților răspunde de buna funcționare a activității serviciilor Camerei, asigurând conducerea acestora sub autoritatea și controlul Biroului permanent al Camerei Deputaților. Mai mult decât atât, potrivit alin. (3) al art. 22 din Regulamentul de organizare și funcționare, secretarul general îndeplinește atribuțiile stabilite prin acte normative, prin hotărâri ale Camerei Deputaților sau ale Biroului permanent al Camerei Deputaților. În ceea ce privește Biroul permanent al Camerei Deputaților, incident în cauză este art. 32 alin. (1) lit. t) din Regulamentul Camerei Deputaților, potrivit căruia acesta îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de regulament, alte dispoziții legale sau însărcinări date de Camera Deputaților.

22. În consecință, prin aplicarea articolelor Regulamentelor anterior invocate, secretarul general al Camerei Deputaților poate îndeplini atribuțiile conferite de legea supusă controlului de constituționalitate, iar Biroul permanent al Camerei Deputaților poate îndeplini sarcinile statuate.

23. În legătură cu pretinsul caracter declarativ al trecerii Regiei Autonome „Monitorul Oficial” sub autoritatea Camerei Deputaților sunt indicate dispozițiile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit cărora textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv, adică să prezinte norma fără explicații sau justificări. De asemenea, în ce privește presupusa neclaritate a dispozițiilor art. III alin. (1) din legea supusă controlului de constituționalitate, potrivit cărora Guvernul aprobă organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” prin hotărâre, sunt incidente prevederile art. 55 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000, potrivit cărora „(1) *Dispozițiile finale cuprind măsurile necesare pentru punerea în aplicare a actului normativ, data intrării în vigoare a acestuia conform art. 12, implicațiile asupra altor acte normative, ca: abrogări, modificări, completări, precum și dispoziția de republicare, dacă este cazul.* (2) *În cazul în care, pentru punerea în aplicare a unui act normativ, sunt prevăzute norme de aplicare, în cuprinsul acestuia se vor stabili termenul de elaborare a acestora și data intrării lor în vigoare, care să nu depășească, de regulă, 30 de zile de la data intrării în vigoare a actului normativ*”. În consecință, pentru punerea în aplicare a legii atacate este necesară și existența hotărârii Guvernului pentru organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, termenul de elaborare a acestei hotărâri fiind de 7 zile de la data intrării în vigoare. Mai mult decât atât, potrivit art. 11 lit. c) și r) din Legea nr. 90 din 26 martie 2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, Guvernul emite hotărâri pentru organizarea executării legilor și îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege.

24. Un argument în plus în sensul netemeinicii criticilor de neconstituționalitate îl reprezintă însăși istoricul legislativ al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, în sensul că, anterior reorganizării regiei sub autoritatea Guvernului (forma republicată în 2013), Legea nr. 202/1998 prevedea ca autoritate tutelară Camera Deputaților (în forma republicată în 2009), astfel că între această din urmă formă și cea configurată prin legea examinată există o semnificativă similitudine în sensul preluării majorității

soluțiilor juridice anterioare în cuprinsul art. I pct. 1—10 din legea examinată.

25. Tot astfel, inclusiv în privința soluției juridice reglementate la art. III alin. (1) coroborat cu alin. (2) din legea criticată, potrivit căreia în termen de 7 zile de la intrarea în vigoare a legii, prin hotărâre a Guvernului se aprobă organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, se observă că aceasta a fost aceeași, indiferent sub a cui autoritate s-a aflat Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, a Camerei Deputaților sau a Guvernului. Totodată, aprobarea prin hotărâre a Guvernului a unor activități de natură tehnică privind funcționarea Regiei reprezintă o practică instituțională de cooperare loială, dovadă fiind în acest sens Hotărârea Guvernului nr. 138/2012 privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2012 al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, regie autonomă aflată sub autoritatea Camerei Deputaților.

26. Comparând prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2012, aprobată prin Legea nr. 74/2013, prin care Regia a trecut în subordinea Guvernului, cu prevederile legii supuse controlului de constituționalitate, rezultă că exercitarea autorității Guvernului, precum și activitățile de natură tehnică pe care le implică funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” s-au realizat prin secretarul general al Guvernului, situație similară cu rolul secretarului general al Camerei Deputaților, ambele categorii de funcționari făcând parte din aceeași categorie a înalților funcționari publici, conform Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

27. Cu privire la critica prin care prevederile art. III ar fi trebuit „raportate” la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice se arată că forma legii transmisă la promulgare în urma reexaminării instituie, la art. II, o normă de derogare de la prevederile acestei ordonanțe de urgență, în acord cu dispozițiile art. 15 alin. (3) din Legea nr. 24/2000.

28. În sfârșit, referitor la lipsa, din cuprinsul art. I pct. 4, a unui termen cert, pentru îndeplinirea de îndată a obligației secretarului general de a transmite Regiei actele primite spre publicare, se precizează, pe de o parte, că o atare observație nu a făcut obiectul cererii de reexaminare formulate de Președintele României, autor al sesizării de neconstituționalitate. Pe de altă parte, o atare mențiune ar fi inutilă, având în vedere art. 38 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, potrivit căruia „*În redactarea actului normativ, de regulă, verbele se utilizează la timpul prezent, forma afirmativă, pentru a se accentua caracterul imperativ al dispoziției respective*”. În concluzie, având în vedere că s-a folosit verbul la prezent „*transmite*”, s-a accentuat caracterul imperativ al normei, iar pe cale de consecință, criticile formulate de autorul sesizării sunt nefondate.

29. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

30. Curtea Constituțională a fost sesizată, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

31. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998

privind organizarea Monitorului Oficial al României, prin care, se reglementează organizarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” ca regie autonomă, sub autoritatea Camerei Deputaților.

32. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției formulate sunt cele ale art. 1 alin. (4) și (5), referitoare la principiul separării și echilibrului puterilor și la principiul legalității, ale art. 61 coroborate cu cele ale art. 64 alin. (1) și (2), privind rolul și structura Parlamentului, respectiv organizarea internă a fiecărei Camere acestuia, ale art. 78 — *Intrarea în vigoare a legii*, art. 79 — *Consiliul Legislativ*, art. 100 alin. (1), art. 108 alin. (4), art. 115 alin. (5) [și nu alin. (4), cum în mod eronat a fost indicat] și art. 147 alin. (4), invocate din perspectiva actelor emise de Președintele României, Guvern și Curtea Constituțională care se publică în Monitorul Oficial al României, precum și ale art. 108 alin. (1) și (2), referitoare la hotărârile emise de Guvern pentru organizarea executării legii.

(1) *Parcursul legislativ al actului normativ examinat*

33. Propunerea legislativă privind unele măsuri de reorganizare și pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată, a fost inițiată de 28 de deputați și senatori aparținând Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România.

34. Procesul legislativ a debutat în aprilie 2017, legea propusă având caracter ordinar. Senatul, în calitate de primă Cameră sesizată, a respins-o în data de 24 octombrie 2017. La Camera Deputaților a primit avizele comisiilor de specialitate, a fost întocmit un prim raport și un raport de înlocuire favorabil al Comisiei juridice, de disciplină și imunități, iar apoi, la data de 22 decembrie 2017, propunerea legislativă a fost dezbătută și adoptată.

35. La data de 30 decembrie 2017, legea a fost trimisă Președintelui spre promulgare, iar acesta, la data de 22 ianuarie 2018, a formulat cerere de reexaminare.

36. Ca urmare a cererii de reexaminare, legea a fost adoptată de Senat la data de 28 martie 2018 și de Camera Deputaților la data de 11 aprilie 2018, cererea de reexaminare fiind parțial admisă.

37. La data de 17 aprilie 2018, legea, în forma sa reexaminată, a fost trimisă Președintelui spre promulgare, iar acesta, la data de 26 aprilie 2018, a formulat prezenta sesizare de neconstituționalitate.

(2) *Soluții legislative preconizate*

38. Actul normativ prevede că Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, care în prezent funcționează sub autoritatea Guvernului, exercitată prin Secretariatul General al Guvernului, se organizează ca persoană juridică care desfășoară activitate de interes public național și funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară, sub autoritatea Parlamentului României, exercitată prin Camera Deputaților.

39. Potrivit *Expunerii de motive*, măsura legislativă se impune, în esență, în contextul în care Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, după 14 ani de funcționare sub autoritatea Camerei Deputaților, a trecut intempestiv sub autoritatea Guvernului, printr-o Ordonanță de urgență a Guvernului din 27 iunie 2012, cu o justificare lacunară și profitându-se de un anumit context politic favorabil. Ținând cont de faptul că Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării, de controlul parlamentar exercitat asupra Guvernului, precum și de faptul că evidența oficială a legislației României se află, prin intermediul Consiliului Legislativ, în subordinea Parlamentului, se arată că revenirea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” sub autoritatea Parlamentului are beneficiul de a elimina orice intervenție a Executivului în procesul legislativ și de a înlătura orice

suspiciune de abuz a acestuia, precum și de a urgenta procedura administrativă de avizare a actelor normative și de publicare în Monitorul Oficial a unor texte corecte și în acord cu întreaga legislație.

(3) *Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate*

40. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea anterioară, iar constatarea neîndeplinirii uneia are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, paragraful 38 din Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018).

41. Cu privire la titularul dreptului de sesizare se constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată de Președintele României, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție.

42. Cu privire la termenul în care obiecția a fost formulată, Curtea observă, cu titlu prealabil, că obiectul prezentei sesizări poartă asupra unei legi în privința căreia Președintele statului a formulat cerere de reexaminare, în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție. Prin urmare, termenul de sesizare a Curții Constituționale de către același subiect de drept este cel prevăzut de art. 77 alin. (3) din Legea fundamentală, respectiv de 10 zile de la primirea legii după reexaminare, termen respectat în cauza de față, astfel cum se arată la paragraful 37 al deciziei de față.

43. Dată fiind particularitatea prezentei sesizări, ce vizează o lege în forma sa reexaminată, ca urmare a solicitării Președintelui în acest sens, incidentă în analiza admisibilității sesizării este jurisprudența Curții cu privire la condițiile de admisibilitate referitoare la sfera sa de competență în exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, cu referire specială la Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018), coroborată cu Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010), și la Decizia nr. 334 din 10 mai 2018 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018).

44. În esență, Curtea a reținut în aceste decizii că cererea de reexaminare formulată conform art. 77 alin. (2) din Constituție are ca efect redeschiderea procedurii legislative, însă numai în limitele cererii de reexaminare. Aceasta înseamnă că dacă un text legal nu a format obiectul reexaminării, acesta nu poate forma nici obiect al controlului de constituționalitate a legii reexaminată. Ca atare, Curtea se poate pronunța numai asupra acelor soluții legislative care au fost adoptate în considerarea și în limitele cererii de reexaminare, întrucât numai acestea pot forma obiectul operei de legiferare, în condițiile formulării unei cereri de reexaminare de către Președintele României. În concluzie, Curtea a reținut că „în măsura în care titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale prevăzuți la art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție formulează o obiecție de neconstituționalitate fără a contesta diferența specifică dintre varianta redacțională a legii reexaminată și cea inițială a legii, Curtea urmează să constate inadmisibilitatea acesteia.”

45. Astfel trasate aceste limite ale competenței Curții în exercitarea controlului de constituționalitate *a priori* asupra unei

legi reexaminată, urmează ca, în prezenta cauză, să fie stabilite dispozițiile legale modificate în urma reexaminării legii, printr-un studiu comparativ între forma inițială a legii, trimisă la promulgare la data de 30 decembrie 2017 și cea adoptată în urma procedurii reexaminării, trimisă la promulgare în data de 17 aprilie 2018.

46. Astfel, se observă că cererea de reexaminare a fost admisă parțial, în sensul că doar unele dispoziții au fost completate în acord cu cererea de reexaminare, iar altele au fost introduse în scopul corelării tehnico-legislative a textelor normative ale legii. În forma sa reexaminată, legea supusă controlului de constituționalitate cuprinde un total de patru noi intervenții legislative, și anume în privința art. I pct. 4, pct. 8 și pct. 10 și a art. II din aceasta. Dintre acestea patru, doar trei texte sunt vizate prin criticile de neconstituționalitate formulate, și anume: art. I pct. 4 și 8 și art. II din legea examinată.

47. Prin urmare, Curtea urmează a constata că nu poate să soluționeze obiecția de neconstituționalitate referitoare la toate celelalte texte criticate din legea examinată, deoarece acestea nu se califică drept „diferență specifică” între forma reexaminată a legii și cea inițială, astfel că, sub acest aspect, urmează să respingă, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate.

48. Rezultă că obiecția de neconstituționalitate are un caracter parțial admisibil, în sensul că doar dispozițiile art. I pct. 4 și 8 și cele ale art. II din legea criticată au potențialul, în sine, de a reprezenta obiect al controlului de constituționalitate, sub aspectul sferei de competență a Curții în această materie. Așadar, în concret, doar aceste prevederi din legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României urmează a fi examinate de Curtea Constituțională, prin raportare la criticile de neconstituționalitate formulate.

49. Curtea precizează, în acest context, faptul că sesizarea de neconstituționalitate nu cuprinde și critici de neconstituționalitate extrinsecă, care să vizeze procedura de adoptare a legii în etapa reexaminării, doar acestea putând forma, în mod necondiționat, obiect al controlului de constituționalitate exercitat asupra unei legi reexaminată (a se vedea, în acest sens, paragraful 33 al Deciziei nr. 334/2018).

(4) *Analiza criticilor de neconstituționalitate*

50. Odată stabilită întinderea sferei de competență a Curții cu privire la exercitarea controlului de constituționalitate în prezenta cauză, instanța de contencios constituțional urmează a analiza constituționalitatea prevederilor art. I pct. 4 și 8 și ale art. II din legea atacată, prin raportare la criticile de neconstituționalitate formulate.

51. În privința art. I pct. 4 se constată că, în urma admiterii parțiale a cererii de reexaminare, acesta a fost completat cu sintagma „Partea a II-a”, în acord cu solicitarea Președintelui din cererea de reexaminare. În plus față de această observație, atât în cererea de reexaminare, cât și în sesizarea privind neconstituționalitatea legii, adresată Curții Constituționale, autorul acestora a evidențiat necesitatea introducerii unui termen rezonabil sau a unui termen cert și grabnic înăuntrul căruia secretarul general al Camerei Deputaților să își îndeplinească obligația de a transmite spre publicare actele primite de la diferite autorități publice emitente. În urma analizării cererii de reexaminare, legiuitorul nu a dat curs acestei solicitări, astfel că, *strict sub aspectul acestor solicitări/critici de neconstituționalitate, dispozițiile art. I pct. 4 nu cuprind modificări/completări care să reprezinte o diferență specifică*. Aplicând considerentele de principiu reținute în jurisprudența recentă a Curții, mai sus rezumate, Curtea constată că obiecția

de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. I pct. 4 din legea supusă controlului de constituționalitate este inadmisibilă, prin raportare la criticile de neconstituționalitate formulate.

52. Cu privire la **art. I pct. 8**, Curtea reține că acesta a fost introdus în procesul legislativ de reexaminare a legii ca urmare a observațiilor formulate de Președintele statului în cererea de reexaminare, prin care a subliniat o lipsă de corelare legislativă a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 202/1998, față de noua concepție a legii, prin care Regia Autonomă „Monitorul Oficial” trece de sub autoritatea tutelară a Guvernului sub cea a Camerei Deputaților. Aceste observații au fost transpuse sub forma art. I pct. 8 din legea examinată, potrivit căruia „*La articolul 17, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins: «În cazul în care, după publicarea actului normativ, se descoperă erori materiale, la cererea organului emitent, adresată secretarului general al Camerei Deputaților, se procedează la publicarea unei rectificări»*”. Este de precizat faptul că, în forma inițială a legii, art. 17 alin. (1) din Legea nr. 202/1998 nu făcea obiectul niciunei modificări, iar, potrivit formei în vigoare a acestui text, destinatarul cererii în vederea publicării unei rectificări este secretarul General al Guvernului. Așadar, la sesizarea Președintelui formulată în cererea de reexaminare, omisiunea legislativă a fost corectată.

53. Având în vedere redactarea noului art. I pct. 8 din lege, autorul sesizării de neconstituționalitate semnaleză lipsa, din cuprinsul acestui text, a vreunei mențiuni referitoare la necesitatea obținerii avizului Consiliului Legislativ pentru efectuarea rectificării, așa cum prevede art. 71 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, motivând că această omisiune intră în contradicție cu art. 79 din Constituție, deoarece afectează rolul constituțional al Consiliului Legislativ.

54. Examinând natura acestor critici, raportat la faptul că dispozițiile art. I pct. 8 reprezintă diferență specifică între forma reexaminată a legii și forma sa inițială, trimisă la promulgare, Curtea constată, cu titlu prealabil, că obiecția de neconstituționalitate privind textul legal mai sus indicat este admisibilă, urmând să fie analizate pe fond criticile de neconstituționalitate formulate.

55. Curtea constată, în continuare, că art. I pct. 8 din legea examinată modifică doar alin. (1) al art. 17 din Legea nr. 202/1998, celelalte alineate ce compun acest articol rămânând în vigoare. Or, potrivit art. 17 alin. (2) din Legea nr. 202/1998 prevede, în prezent, faptul că „*Rectificarea se face cu avizul prealabil al Consiliului Legislativ*”. Prin urmare, criticile de neconstituționale, referitoare tocmai la această lipsă de reglementare din cuprinsul art. 17 alin. (1), sunt neîntemeiate.

56. Cu privire la art. II din legea criticată, Curtea reține că a fost modificat urmare a admiterii parțiale a solicitărilor cuprinse în cererea de reexaminare a Președintelui. Astfel, noul text cuprinde în plus, în urma reexaminării legii, sintagmele „*În 3 zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi*” și „*Prin excepție de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările ulterioare*”, răspunzându-se astfel observațiilor din cererea de reexaminare, cu referire, pe de o parte, la incertitudinea momentului intrării în vigoare a legii (în forma inițială, textul conținea sintagma „*până la aplicarea prevederilor prezentei legi*”) și, pe de altă parte, la lipsa de claritate și previzibilitate a procedurii de numire a membrilor Consiliului de administrație, aplicată prin raportare la regulile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 (în forma

inițială, legea nu cuprindea nicio excepție expresă în acest sens).

57. În privința art. II, cererea de reexaminare adresată Parlamentului cuprinde, în plus față de criticile de mai sus, și observații referitoare la nereglementarea situației mandatelor în curs ale actualilor membri ai Consiliului de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, acestea nefiind, însă, însușite în cursul procedurii de reexaminare a legii. Aceste critici se regăsesc și în sesizarea de neconstituționalitate, însă, deoarece Parlamentul nu a operat nicio modificare normativă în acest sens, care să constituie diferență specifică a legii în forma reexaminată față de forma sa inițială, nu pot avea caracter admisibil în fața Curții Constituționale.

58. De asemenea, același caracter inadmisibil îl au și criticile referitoare la imposibilitatea substituirii Camerei Deputaților cu secretarul general al Camerei Deputaților în privința exercitării atribuțiilor specifice unei autorități tutelare și a reprezentării acestuia din urmă cu propriul reprezentant în consiliul de administrație. Aceasta deoarece aceste critici au fost formulate și în faza cererii de reexaminare a legii, iar dispozițiile legale vizate nu au fost modificate în consecință, astfel că nu se poate constata o diferență specifică ce ar putea constitui obiect al controlului de constituționalitate.

59. Așadar, în privința dispozițiilor art. II din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, Curtea reține că acestea nu pot fi analizate decât din perspectiva criticilor ce vizează sintagma „*Prin excepție de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice*” cuprinsă în art. II alin. (1) teza a doua, celelalte critici având caracter inadmisibil, deoarece soluțiile legislative vizate de acestea nu au fost modificate în urma aceluiași solicitări/critici formulate în cererea de reexaminare.

60. Criticile formulate în această privință se referă la nerespectarea standardelor de calitate a legii, din perspectiva clarității normei juridice, deoarece, prin formula utilizată de legiuitor pentru exceptare, în contextul art. II alin. (1) al legii examinate, nu se înțelege cu suficientă claritate dacă exceptarea se referă strict la numărul membrilor consiliului de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial” și dacă, astfel, rămân aplicabile toate celelalte reguli prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, sub aspectul respectării și aplicării criteriilor de competență profesională și a procedurii de numire/selecție a celorlalți membri Consiliului de administrație, sau dacă, dimpotrivă, exceptarea instituită are drept consecință excluderea regiei autonome de la aplicarea tuturor regulilor privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice.

61. Dispozițiile art. II din legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României au următorul conținut: „**Art. II.** — (1) *În 3 zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților se numește Consiliul de administrație al Regiei Autonome «Monitorul Oficial». Prin excepție de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările ulterioare, Consiliul de administrație este compus din 9 membri, dintre care unul este directorul general al Regiei Autonome «Monitorul Oficial» și președinte al consiliului de administrație.*

(2) Din Consiliul de administrație al Regiei Autonome «Monitorul Oficial» fac parte, în mod obligatoriu, un reprezentant al secretarului general al Camerei Deputaților și un reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice.»

62. În privința administrării și conducerii unei regii autonome sub aspectul consiliului său de administrație, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 stabilește, la art. 5, următoarele reguli: „(1) Regia autonomă este administrată de un consiliu de administrație, format din 3—7 persoane.

(2) Consiliul de administrație este constituit din:

a) un reprezentant din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, licențiat în științe economice sau juridice și cu experiență în domeniul economic, contabilitate, de audit, financiar sau juridic de cel puțin 5 ani de la data obținerii diplomei de studii superioare;

b) un reprezentant al autorității publice tutelare, cu experiență de cel puțin 5 ani în domeniul de activitate al regiei autonome și/sau în activitatea de administrare de societăți ori regii autonome;

c) 1—5 persoane cu experiență în administrarea sau managementul unor regii autonome sau societăți, inclusiv societăți din sectorul privat. Aceste persoane nu pot fi funcționari publici sau alte categorii de personal din cadrul autorității publice tutelare sau al altor instituții publice.

(3) Membrii consiliului de administrație se numesc de autoritatea publică tutelară. În cazul reprezentantului Ministerului Finanțelor Publice, numirea se face la propunerea acestei instituții.

(4) Majoritatea membrilor consiliului de administrație este formată din administratori neexecutivi și independenți, în sensul art. 138² din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Desemnarea membrilor consiliului de administrație va fi făcută în baza unei evaluări sau selecții prealabile efectuate de o comisie organizată la nivelul autorității publice tutelare, iar în cazul reprezentantului Ministerului Finanțelor Publice de o comisie organizată la nivelul acestei instituții. Pentru desemnarea reprezentantului autorității publice tutelare și a celorlalți 1—5 administratori, autoritatea publică tutelară poate decide ca în procesul de selecție comisia să fie asistată sau ca selecția să fie efectuată de un expert independent, persoană fizică sau juridică specializată în recrutarea resurselor umane, ale cărui servicii sunt contractate, în condițiile legii.

(6) În cazul regiilor autonome cu un număr de peste 500 de angajați, selecția este efectuată în mod obligatoriu de un expert independent, persoană fizică sau juridică specializată în recrutarea resurselor umane, ale cărui servicii sunt contractate de autoritatea publică tutelară, în condițiile legii.

(7) Criteriile de selecție a administratorilor sunt stabilite, potrivit art. 3 alin. (4), de către comisiile sau, după caz, de expertul independent prevăzut la alin. (5) și la alin. (6), cu luarea în considerare a specificului și complexității activității regiei autonome și a cerințelor din scrisoarea de așteptări.

(8) Anunțul privind selecția membrilor consiliului de administrație se publică prin grija autorității publice tutelare cel puțin în două ziare economice și/sau financiare cu largă răspândire și, prin grija președintelui consiliului de administrație, pe pagina de internet a întreprinderii publice. Acesta trebuie să includă condițiile care trebuie îndeplinite de candidați și criteriile de evaluare a acestora. Selecția se realizează cu respectarea principiilor nediscriminării, tratamentului egal și transparenței.

(9) În cazul selecției realizate în condițiile alin. (6), numirea administratorilor se realizează de către autoritatea publică

tutelară la propunerea expertului independent, prin selectarea candidaților dintr-o listă scurtă, respectiv pe baza nominalizării efectuate de către Ministerul Finanțelor Publice pentru reprezentantul acestei instituții.

(10) Lista membrilor consiliului de administrație și CV-ul fiecărui administrator se publică, prin grija președintelui consiliului de administrație, pe pagina de internet a regiei autonome pe întreaga durată a mandatului acestora.”

63. Statutul de regie autonomă pe care îl are „Monitorul Oficial”, în calitate de entitate care asigură serviciul public constând în editarea publicației oficiale a statutului român, în care se publică actele prevăzute de Constituție, de Legea nr. 202/1998 și de alte acte normative, rezultă din art. 3 alin. (1) teza întâi al Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, în forma în prezent în vigoare: „(1) Editarea Monitorului Oficial al României constituie un serviciu public asigurat de către Regia Autonomă «Monitorul Oficial.»” În plus față de cele prevăzute în actuala formă a acestei legi cu privire la statutul Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, Curtea observă că, prin legea supusă controlului de constituționalitate, sunt introduse, după alin. (1) al art. 1 din Legea nr. 202/1998, două noi alineate, de natură a clarifica statutul acestei entități, astfel: „(2) Regia Autonomă «Monitorul Oficial» se organizează ca regie autonomă, sub autoritatea Camerei Deputaților. (3) Regia Autonomă «Monitorul Oficial» este persoana juridică care desfășoară activitate de interes public național și funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară.”

64. În același timp, Curtea constată că obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 îl reprezintă regulile de guvernare corporativă a întreprinderilor publice, iar Regia Autonomă „Monitorul Oficial” nu se află printre excepțiile expres prevăzute la art. 1 alin. (3) din acest act normativ. Totodată, prevederile art. II din legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României instituie o exceptare de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011, criticile de neconstituționalitate formulate prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție reclamând un grad ridicat de ambiguitate sub aspectul determinării regulilor ce urmează a fi aplicate în privința desemnării membrilor consiliului de administrației al regiei autonome menționate.

65. Examinând comparativ conținutul normativ al art. II din legea criticată și cel al art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, Curtea reține că, în mod expres, legiuitorul a prevăzut un număr diferit de membri ai consiliului de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, de 9, în loc de 3—7, stabilit prin ordonanța menționată. În plus, este prestabilită calitatea a 3 din cei 9 membri, astfel: directorul general al Regiei Autonome „Monitorul Oficial” (care este și președinte al consiliului de administrație), un reprezentant al secretarului general al Camerei Deputaților și un reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice. La rândul său, Ordonanța de urgență a Guvernului stabilește calitatea a doar 2 dintre cei 3—7 membri ai consiliului de administrației ai unei regii autonome, dar și condițiile pe care aceștia trebuie să le îndeplinească pentru numire, astfel: un reprezentant din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, licențiat în științe economice sau juridice și cu experiență în domeniul economic, contabilitate, de audit, financiar sau juridic de cel puțin 5 ani de la data obținerii diplomei de studii superioare și un reprezentant al autorității publice tutelare, cu experiență de cel puțin 5 ani în domeniul de activitate al regiei autonome și/sau în activitatea de administrare de societăți ori regii autonome. În privința celorlalți 1—5 membri

ce completează consiliul de administrație, ordonanța de urgență impune condiția experienței în administrarea sau managementul unor regii autonome sau societăți, inclusiv societăți din sectorul privat, precum și interdicția de a fi funcționari publici sau alte categorii de personal din cadrul autorității publice tutelare sau al altor instituții publice [art. 5 alin. (2)]. Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 stabilește că desemnarea membrilor consiliului de administrație va fi făcută în baza unei evaluări sau selecții prealabile efectuate de o comisie organizată la nivelul autorității publice tutelare, iar în cazul reprezentantului Ministerului Finanțelor Publice, de o comisie organizată la nivelul acestei instituții, aceste comisii fiind îndrituite să stabilească criteriile de selecție a administratorilor, cu luarea în considerare a specificului și complexității activității regiei autonome și a cerințelor din scrisoarea de așteptări [art. 5 alin. (5) și (7)].

66. Având în vedere obiectul de reglementare și conținutul legislativ al celor două acte normative, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 și legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, cu deosebire prevederile art. II ale acesteia din urmă, Curtea constată că acestea se află într-un raport de derogare și completare specific legii speciale față de legea generală. Cu alte cuvinte, acest raport este guvernat de regula *lex specialis derogat legi generali*, ceea ce înseamnă că excepțiile sunt cele prevăzute în legea specială și sunt aplicate strict în ceea ce privește situațiile expres determinate în aceasta, urmând ca legea generală — sau dreptul comun, *lato sensu* — să se aplice tuturor celorlalte cazuri.

67. Aplicând această regulă de interpretare sistematică și logico-juridică, instanța de contencios constituțional constată că prevederile art. II din legea examinată nu încalcă exigențele de calitate specifice normei juridice — claritate, previzibilitate, accesibilitate —, având în vedere faptul că acestea se referă, punctual, la un număr diferit al membrilor ce compun consiliul de administrație al regiei autonome — 9, în loc de 3—7 —, precum

și la calitatea a 3 dintre aceștia. Prin urmare, înțelesul sintagmei „*Prin excepție de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice*” este determinabil prin opera de interpretare coroborată și aplicare a normelor legii generale — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 — la specificul legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, respectiv a conținutului normativ al art. II din aceasta, care reglementează modalitatea de formare a consiliului de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”. Nefiind exceptate în mod expres prin actul normativ dedus controlului de constituționalitate, celelalte reglementări din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 rămân aplicabile în continuare, în calitate de norme generale de drept comun în materia guvernării corporative a întreprinderilor publice, deci și a regulilor de selecție și a criteriilor obligatorii la numirea celorlalți membri ai consiliului de administrație.

68. În privința modalității de numire a membrilor consiliului de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, Curtea constată că art. II alin. (1) din legea examinată stabilește, în calitate de lege specială, faptul că aceștia sunt numiți prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților, în condițiile în care art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 prevede că „*Membrii consiliului de administrație se numesc de autoritatea publică tutelară. În cazul reprezentantului Ministerului Finanțelor Publice, numirea se face la propunerea acestei instituții.*” Textul mai sus indicat nu instituie o veritabilă derogare de la normele generale în materia guvernării corporative a întreprinderilor publice, ci, mai degrabă, adaptează regula generală la specificul Legii nr. 202/1998, în forma preconizată a intra în vigoare, având în vedere calitatea secretarului general al Camerei Deputaților de reprezentant al autorității publice tutelare.

69. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi*,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. I pct. 8 și ale art. II din legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate referitoare la celelalte dispoziții criticate din legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

* Cu opinia separată a doamnei judecător Livia-Doina Stanciu, în sensul celei formulate la Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unei părți dintr-un bun imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Dâmbovița în administrarea Secretariatului de Stat pentru Culte și folosința gratuită a Arhiepiscopiei Târgoviștei

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, al art. 8 alin. (1) din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, republicată, precum și al art. 867 alin. (1), art. 868 alin. (1), art. 869 și art. 874 alin. (1) și (3) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea descrierii tehnice a unui bun imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Dâmbovița, potrivit anexei nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă trecerea unei părți din bunul imobil prevăzut la art. 1 din administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Dâmbovița în administrarea Secretariatului de Stat pentru Culte și folosința gratuită a Arhiepiscopiei Târgoviștei, potrivit anexei nr. 2.

Art. 3. — Se aprobă darea în folosința gratuită a Arhiepiscopiei Târgoviștei, pe termen limitat, de 49 de ani, a părții din imobil prevăzute la art. 2, în vederea desfășurării unei activități specifice cu caracter de continuitate.

Art. 4. — Predarea-preluarea părții din imobil transmise potrivit prevederilor art. 2 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Secretariatul de Stat pentru Culte și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale își vor actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică, iar Secretariatul General al Guvernului, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificările corespunzătoare în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Petre Daea

Secretarul general al Guvernului,

Ioana-Andreea Lambru

Secretariatul de Stat pentru Culte

Victor Opaschi,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 5 iulie 2018.

Nr. 498.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

ale bunului imobil aflat în proprietatea publică a statului și în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Dâmbovița pentru care se modifică descrierea tehnică

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
1	2	3	4	5	6
147.558	8.29.08	Centrul Local Pucioasa	S c. = 184 mp S d. = 217 mp S teren = 2.255 mp S curte = 2.064 mp Regim de înălțime P+M C.F. nr. 70761 și C.F. nr. 70285 Pucioasa	România, județul Dâmbovița, orașul Pucioasa, Str. Republicii nr. 139	936.943

DATELE DE IDENTIFICARE

ale părții din imobil care se transmite din administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură —
Centrul Județean Dâmbovița în administrarea Secretariatului de Stat pentru Culte și folosința gratuită
a Arhiepiscopiei Târgoviștei

Nr. MFP	Codul de clasificare	Persoana juridică de la care se transmite o parte din imobil	Persoana juridică la care se transmite o parte din imobil	Caracteristicile tehnice ale părții din imobil care se transmite	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
1	2	3	4	5	6	7
147558 (Parțial)	8.29.08	Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Dâmbovița CIF 20853223	Secretariatul de Stat pentru Culte CIF 26429279	S teren = 903 mp C.F. nr. 70285 Pucioasa	România, județul Dâmbovița, orașul Pucioasa, Str. Republicii nr. 139	11.248

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind modificarea anexei nr. 8 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006
pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului,
precum și transmiterea unor imobile proprietate publică a statului din administrarea
Ministerului Educației Naționale — Universitatea din Craiova în administrarea
Ministerului Transporturilor, în vederea realizării de către Compania Națională de Administrare
a Infrastructurii Rutiere — S.A. a obiectivului de investiție „Varianta de ocolire
a municipiului Caracal”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — În anexa nr. 8 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, la numărul M.F. 107715 se modifică caracteristicile tehnice și denumirea, conform anexei nr. 1 la prezenta hotărâre.

Art. II. — (1) Se aprobă transmiterea unor imobile, în suprafață totală de 615 mp, aflate în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Educației Naționale — Universitatea din Craiova în administrarea Ministerului Transporturilor, în vederea realizării de către Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. a obiectivului de investiție „Varianta de ocolire a municipiului Caracal”, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

(2) Imobilele identificate potrivit alin. (1) nu pot primi altă destinație.

Art. III. — Predarea-preluarea imobilelor prevăzute la art. II alin. (1) se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. IV. — Ministerul Educației Naționale și Ministerul Transporturilor, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, vor opera modificările corespunzătoare în anexele nr. 8 și 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. V. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul educației naționale,
Valentin Popa
Ministrul transporturilor,
Lucian Șova
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilelor care își schimbă descrierea tehnică și denumirea

Ordonator principal de credite			Ministerul Educației Naționale	13729380	
Grupa 8 (bunuri aflate în patrimoniul public)					
Elemente de identificare					
Nr. crt.	Nr. M.F.	Codul de clasificare	Persoana juridică care administrează imobilul	Denumirea	Descrierea tehnică
1	107715	8.05.03	Ministerul Educației Naționale CUI 13729380, Universitatea din Craiova CUI 4553380	Terenuri agricole destinate cercetării științifice, producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și creșterii animalelor de rasă	Suprafața totală 25.868.777 mp: suprafață teren 117.574 mp — CF nr. 50079, nr. cad. 181; suprafață teren 224.921 mp — CF nr. 51927, nr. cad. 2372; suprafață teren 216.690 mp — CF nr. 51928, nr. cad. 2373; suprafață teren 505.059 mp — CF nr. 51922, nr. cad. 2388; suprafață teren 1.175.350 mp — CF nr. 51916, nr. cad. 2393; suprafață teren 118.537 mp — CF nr. 51911, nr. cad. 2379, suprafață teren 179.996 mp — CF nr. 51906, nr. cad. 2371; suprafață teren 1.012.438 mp — CF nr. 51905, nr. cad. 2377; suprafață teren 898.163 mp — CF nr. 51344, nr. cad. 51344; suprafață teren 5.675 mp — CF nr. 53907, nr. cad. 53907; suprafață teren 252.063 mp — CF nr. 51915, nr. cad. 2390; suprafață teren 412.428 mp — CF nr. 51910, nr. cad. 2385; suprafață teren 48.536 mp, CF nr. 51904, nr. cad. 51904; suprafață teren 139.897 mp — CF nr. 54913, nr. cad. 54193; suprafață teren 16.043 mp — CF nr. 53908, nr. cad. 53908; suprafață teren 305.939 mp — CF nr. 50083, nr. cad. 193; suprafață teren 638.099 mp — CF nr. 50078, nr. cad. 183; suprafață teren 536.556 mp — CF nr. 50088, nr. cad. 189; suprafață teren 434.823 mp — CF nr. 50089, nr. cad. 192; suprafață teren 171.286 mp — CF nr. 50084, nr. cad. 186; suprafață teren 420.021 mp — CF nr. 50075, nr. cad. 188; suprafață teren 87.986 mp — CF nr. 51342, nr. cad. 51342; suprafață teren 167.967 mp — CF nr. 51941, nr. cad. 51941; suprafață teren 80.491 mp — CF nr. 51907, nr. cad. 2380; suprafață teren 487.149 mp — CF nr. 51912, nr. cad. 2389; suprafață teren 508.604 mp — CF nr. 51917, nr. cad. 2381; suprafață teren 119.585 mp — CF nr. 51923, nr. cad. 2396; suprafață teren 1.612.852 mp — CF nr. 51932, nr. cad. 2392; suprafață teren 125.212 mp — CF nr. 51926, nr. cad. 239; suprafață teren 1.025.226 mp — CF nr. 51921, nr. cad. 2383; suprafață teren 849.741 mp — CF nr. 51920, nr. cad. 2367; suprafață teren 264.599 mp — CF nr. 51902, nr. cad. 2387; suprafață teren 271.396 mp — CF nr. 51909, nr. cad. 2386; suprafață teren 97.596 mp — CF nr. 51914, nr. cad. 2394; suprafață teren 7.686 mp — CF nr. 51929 nr. cad. 2395; suprafață teren 1.055.517 mp — CF nr. 51343, nr. cad. 51343; suprafață teren 1.007.949 mp — CF nr. 51925, nr. cad. 2384; suprafață teren 91.874 mp — CF nr. 50085, nr. cad. 179; suprafață teren 295.842 mp — CF nr. 50090, nr. cad. 178; suprafață teren 90.922 mp — CF nr. 50080, nr. cad. 184, suprafață teren 1.982.570 mp — CF nr. 51919, nr. cad. 2368; suprafață teren 513.249 mp — CF nr. 51918, nr. cad. 2391; suprafață teren 162.937 mp — CF nr. 51913, nr. cad. 2364; suprafață teren 1.317.072 mp — CF nr. 51908, nr. cad. 2370; suprafață teren 1.146.309 mp — CF nr. 51481, nr. cad. 51481; suprafață teren 246.361 mp — CF nr. 54210, nr. cad. 54210; suprafață teren 60.332 mp — CF nr. 50087, nr. cad. 180; suprafață teren 519.011 mp — CF nr. 50077, nr. cad. 187; suprafață teren 135.766 mp — CF nr. 50082, nr. cad. 182; suprafață teren 1.015.837 mp — CF nr. 51931, nr. cad. 2375; suprafață teren 394.543 mp — CF nr. 50086, nr. cad. 190; suprafață teren 588.597 mp — CF nr. 50081, nr. cad. 185; suprafață teren 317.362 mp — CF nr. 51930, nr. cad. 2369; suprafață teren 580.687 mp — CF nr. 50076, nr. cad. 191; suprafață teren 349.595 mp — CF nr. 51924, nr. cad. 2366. Pentru terenul în suprafață de 460.261 mp nu a fost emisă cartea funciară, urmând ca Universitatea să dispună măsurile necesare în acest sens.

DATELE DE IDENTIFICARE

a unor imobile în suprafață totală de 615 mp, aflate în domeniul public al statului, care se dau în administrarea Ministerului Transporturilor din administrarea Ministerului Educației Naționale — Universitatea din Craiova, în vederea finalizării de către Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. a obiectivului de investiție „Varianta de ocolire a municipiului Caracal”

Nr. MFP	Denumirea bunului	Locul unde este situat terenul care se dă în administrare	Caracteristicile tehnice	Valoarea de inventar — lei —	Persoana juridică de la care se dă în administrare terenul	Persoana juridică la care se dă în administrare terenul	Cod de clasificare
107715 (parțial)	Teren extravilan	Str. Vasile Alecsandri nr. 106, municipiul Caracal, județul Olt	Teren în suprafață totală de 615 mp, din care: — suprafața: 601 mp, tarla 100/1/TRUP II LOT 1, număr cadastral 51904, număr carte funciară 51904; — suprafața: 14 mp, tarla 119/P187A, număr cadastral 51342, număr carte funciară 51342.	542,48	Ministerul Educației Naționale (CUI 13729380) — Universitatea din Craiova (CUI 4553380)	Ministerul Transporturilor (CUI 13633330) — Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. (CUI 16054368)	8.05.03

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

